

Lacul, aripi de tăcere

Tentația de a așterne rânduri despre o întâmplare reală îmi furnică degetele, deși, îmi veți spune cu siguranță, că nu se potrivește contextului. Însă nu pot să aleg altfel și tot ce am să vă povestesc să fiți siguri că s-a întâmplat aieva, deși, uneori, mă veți acuza tacit de minciună. Dar, mă alin cu vorba aceea: „prea frumos ca să fie adevărat”.

Îmi vine în amintire vara anului trecut, un anotimp cu iarbă verde râzândă, legănată încetișor de șoaptele de amor ale siluetelor îndrăgostiților de pe malul lacurilor singuratice. Și imediat, ca într-un flash-back scânteietor, revăd în biblioteca bunicului o carte care, din câte îmi aduc aminte, avea un titlu care m-a frapat: „În căutarea lui Eminescu”. De ce oare acest titlu bizar? Eminescu s-a pierdut vreodată? S-a fi fost rătăcit măcar? Știu că la școală am auzit despre peregrinările lui prin țară, dar nu era vorba decât despre o căutare a sinelui. Nu înțelegeam...

Cartea părea neatinsă de ani buni, uitată și prăfuită, asemenea cărților dintr-o veche bibliotecă de țară, a vreunui moșier iubitor de cultură care a adunat cu sentimente sfinte, cărțile vremurilor în care a trăit. Erau cărți „demodate” azi, precum fotografiile alb-negru, portrete de familie cu figuri împietrite și fără expresii. Deși, să recunoaștem, orice lucru poate avea un farmec aparte...

Am răsfoit câteva pagini, apoi mi-am dat seama că, totuși, este o carte pentru „oameni mari”, prea complicată pentru o adolescentă. Dar cartea mă atrăgea inexplicabil și privirea a urmat filele îngălbenite. Vă amintesc că afară, în curte, era o vară care fremăta de legănările adormitoare ale lacului din marginea grădinii, înconjurat de lănciile trestiiilor vrăjite, parcă, de oarece cuvinte ale Sfintei Miercuri. Câmpul înflorit elibera spre cerul curat mici margarete pe care le atârnăm în părulmi blondiu, trăind cel mai fericit vis al tinereții. În tot acest timp, fiecare capitol al cărții îmi dezvăluia aspecte nebănuite despre originalitatea gândirii eminesciene, despre pasiunile poetului,

despre lacul urzit cu umbra fină a norilor trecători.Într-o clipă, imaginea lui se revelă în toată splendoarea și mă îmbătă cu un farmec verzui și neînțeles. Ființa mea se simți pătrunsă de o liniște profundă, atipică lumii tehnologizate în care trăiam. Privirea mi se perinda dinspre rânduri spre albăstriul limpede al apei încărcat cu câteva flori galbene. Ici-colo, luminițe voioase răzbăteau la suprafață și ademeneau rândunelele să se adape cu argint.

Era a șezătoare a lacului la care fuseseră invitați cerul și pământul. Undele fermecate se roteau neîncetat în ochii mei albaștri. Atunci am rețrăit aieva toate basmele copilăriei șoptite tremurat de gura mamei în fiecare seară, spre asfințit.

Câteva luni mai târziu, am vizitat lacul lui Eminescu din apropierea Ipoteștilor. Am regăsit aieva liniștea undelor, nuferii inefabili și enigmatice, inspirația poeziilor poetului.

*Trecut-au anii ca nori lungi pe șesuri
Și-ntotdeauna or să vie iară,
Căci mă-ncântă și azi cum mă mișcară
Povești și doine, ghicitori, eresuri
Ce fruntea-mi de copil o-nseninară,
Abia-nțelese, pline de-nțelesuri ...*